Ч. 102 Второк 9 (21) мая 1895. Рік V.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї неапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Про своїх людий.

(Дальше).

В дописи з Тернопільщини до „Буковини“ говорить ся дальше:

Не дивувати ся радикалам, що они підкопують повагу наших Владик, бо головна їх ціль знищити вплив церкви на нарід; они думають: „поразім пастиря а вівці розійдуть ся“. „Громадский Голос“ намавляє селян не слухати Митрополита і думає, що тим знівечить і вплив духовеньства на нарід, бо коли Митрополит стратить повагу народа, то звичайного сьвященика тим менче не схоче той збаламучений нарід слухати і поважати. Але наш нарід здоровше дивить ся на сьвіт, як ті крикуни, єго від церкви не легко відірвати, шкода і заходу до того! Пізнає ся уже нарід на тій роботі, а чим більше радикали будуть бити на церков і її служителів, тим хутше огірчать на себе нарід. Нарід знає, хто єму друг. В інтересі нашої церкви, нашого обряда і нашої народности єсть дорожити нашими Владиками, постояти за їх честь і повагу. Всї щирі Русини як один муж повинні стати в обороні їх чести (хоч они того від нас не потребують). Хто против нашого Владики, той против нас. Хто понижає нашого Владику, понижає нас всїх; против того виступимо всї!

Кажу, що не дивувати ся „русским“ та радикалам, але ж бо й межи народовцями знаходять ся люди, що також голосом їх кричать-горлають. Судячи поверховно здавалось би, що роблять они то з переконаня, та нїби з великої любви до народа, але коли їм близше придивимо ся, то переконаємо ся, що ті горлачі майже самі мальконтенти, котрі або чують особисто якусь уразу або заздростять, суть занадто горді і тим не вдоволені, що не они верховодять, хотячи коштом иньшого себе вивисшити.

Така сама заздрість і гордість противників єсть причиною, що посли Барвінський і Вахнянин мають тілько ворогів. Я пересьвідчений, що богато з тих противників, ставши послами, вели-б таку саму політику, як Барвінський і Вахнянин, лише з тою ріжницею, що самі себе величали би, бо то були би они, а не Барвінський і Вахнянин....

Просто начудувати ся не можна неконсеквенциї тих противників, котрі самі раді би заняти визначні становища, бо лише з таких можна мати більший вплив на хід публичних справ, а заразом докоряють Барвінському, що він працею і зелїзною волею добив ся сих становищ і використує їх для народу. З докорів таких вилазить на перший плян передовсїм звичайна особиста заздрість самого найгіршого сорта. Тілько урядів має посол Барвінський! Питаю ся, чи лучше було би, як би послом з Бродів був ц. к. староста? Чи лучше було би, як би до Делєгациї не вибрано жадного Русина? Чи лучше було би, як би до галицкої краєвої ради шкільної вибрано чоловіка, що каже: nie ma Rusi! Чи справдї у нас так богато визначних, несамолюбних людий, щоби можна помітати ся чоловіком, котрому нїхто не може закинути, що він не щирий народовець, що він не працює понад сили свої, що він до вибраної мети не йде з зелїзною консеквенциєю?

Сором признати ся до гріха, але фактом єсть, що богато Русинам спати не дає заздрість, що у посла Барвінського стілько урядів! На їх думку щоби бути правдивим Русином-патріотом, треба доконче бороти ся з недостатком. Они не хотять бачити жертволюбивости п. Барвінського, якої не бачимо у неодного з наших лїкарів, адвокатів, нотарів, радників і сьвящеників, що купують села; они не хотять зрозуміти, що „стілько урядів“ вимагає заразом стілько працї і стілько видатків, сполучених з тими урядами! Але противники, поставивши собі за цїль нівечити вплив політики Барвінського, добувають всяких можливих способів, щоби сего чоловіка представити в злім сьвітлї, яко самолюба. У жадного народу не воють таким оружем, не будять оскоми образовуванем чужих тяжко зароблених доходів, лише у нас се можливе....

Хто як хто, а Тернопільцї найлучше можуть оцїнити дїяльність п. Барвінського. Доки він жив в Тернополи, доти було там товариске житє, бо умів збирати людий разом. В „Бесїдї“ бувало повно людий. Люди з людьми сходили ся та дїлили ся гадками. А тепер в „Бесїдї“ звичайно пусто, кождий веде осібну політику, але тихцем, щоби хорони Боже хто не довідав ся! Такі „певні“ своїх думок! Бувало, за часів п. Барвінського їздило ся по селах закладати читальнї, мати відчити, а тепер в Тернополи хоч є також професори, адвокати і инші інтелїгентні люди — чому нїхто сим не занимає ся, чому нїхто не бере проводу в свої руки, так як в свій час п. Барвінський? Мабуть тому, що у многих щира любов до народу тілько на устах, а не в серци....

Перенїсши ся до Львова п. Барвінський став зараз одним з найдїяльнїйших членів львівских товариств руских; єго вибрано в двох товариствах головою, а в третім заступником голови. Не до вподоби й се було людям, хоч Барвінський став там головою з віль-

2)

Зійшла з розуму.

(Веселе оповіданє. З нїмецкого).

В. Пасавера.

(Дальше.)

— Іване — обернув ся доктор відтак до слуги — щось буде з нею, щось робить ся непевне. Біль голови, заворот, битє серця, горячка, то червонїє то блїдне, ті горячі уста, сей неспокій, якийсь поспіх — розумієш?

— Цілком! — сказав Васько, ставляючи птаха на підставку.

— Гм, гм, недуга розвиває ся — о, бідна дїтина! — Се недуга матери, ті самі познаки — ах, чомуж я не міг секционувати матери! Але дочка буде моя! Софійка мусить лишити ся в моїй хатї, тут мусить зійти з розуму — тут умерти у мене, — кричав доктор, бігаючи по комнатї та затираючи руки з вдоволенєм. — Се-ж ясне, оно унаслїджує ся — божевільність дїдична — і Софійка в перших початках недуги — розумієш?

— Цілком! — відповів Васько.

— Але слухай, Іване! Покинь вже сю роботу і приладь менї чай. Відтак підеш на гору, я мушу більше знати. Ти будеш крізь двері дивити ся, що она робить, що з нею дїє ся та як она поводить ся! Она-ж мусить якось незвичайно поводити ся! — Я вже не бачу добре, отже ти менї завтра донесеш, що она з собою робила. — Розумієш?

— Цілком — усьміхнув ся Васько і вийшов.

Доктор, замкнувши віконницї, вийшов з комнати і запер двері.

На другий день перед полуднем сидів доктор в своїй робітни між величезними книгами і картами з побільшаючим склом і з інструментами в руцї та приглядав ся якомусь хрущови, про котрого писав незвичайно цікаву розвідку. Але мимо того, що був своєю роботою сильно занятий, споглядав від часу до часу понад очицї неспокійно і уважно на двері, немов би звідтам дожидав чогось дуже пильного, що єго більше цікавило як природничі розслїди.

Вкінци діждав ся. Васько отворив двері і виставив з поза них своє усьміхнене лице, як би чого питав.

— Ходи сюда, Іване, ходи! Я вже довго жду — сказав до него доктор. — Ну, як там? Що ти вчера видів?

Васько усьміхнув ся і похитав головою.

— Зле, пане докторе, цілком зле з нею.

— Ну, говори! Я вже собі міркую, що зле.

— Отже так було: я вийшов на гору і став під дверми, була десята година вечером. Крізь дїрку від ключа видко було цїлу комнату, бо місяць осьвічував комнату так ясно як лїхтарня. А она сидїла напів роздягнена і розпустила собі волосе, а рукою підперла голову та дивила ся просто на місяць і вздихала, а блїда була як труп. І дуже вздихала і держала щось в руцї, пане докторе.

— Що мала в руцї, що?

— Ба і я так гадав, пане докторе. Що она може мати в руцї? гадаю. Оно було якесь сїре, кудлате — гадаю собі, се певне якийсь з наших випханих птахів. Але то не був птах, не було і четвероножне звіря, бо виглядало якось округло і стріпато, як вязанка сїна — але нащо їй сїна? гадаю собі. Але відтак дивлю ся, а оно дуже висхле, немов суха солома або цьвіти і то мусїло бути не що инше як зісхла китиця цьвітів.

— Кажеш, китиця, Іване?

— Зісхла китиця, — усьміхнув ся Васько.—Який же чоловік з здоровими глуздами— гадаю собі — нюхає зісхлу китицю? — І вже є! — Але она нюхала тай прикладала собі китицю до лиця, а навіть здаєть ся менї, що й цїлувала єї, а відтак знов вдивила ся у місяць. Ой, пане докторе, як оно було страшно; менї було дуже страшно!

— А потім, Іване, потім?

— Потім? А потім она встала і підійшла до вікна така біла і така якась тонка як сьвічка, відтак відвернула ся та стала ходити по комнатї і потихенько щось сьпівала. Так

ного вибору, хоч становиска виділових і голов в наших товариствах не платні і дають богато праці і хоч инші не радо принимають ся такої праці. Безпідставні докори, які з тої причини посипали ся на п. Барвіньского не могли єго певно заохотити до дальшої роботи н. пр. в „Просьвіті" і через те також зрік ся він в тім товаристві заступництва голови.

Я не думаю писати житеписи ні п. Барвіньского ні п. Вахнянина; я би рад лише звернути увагу загорілців, що як легко зневажати людий праці, так самому дуже тяжко працювати так, як они. Вистане глянути до історії, щоби пересьвідчити ся, кілько п. Барвіньский за свого житя напрацював ся для загалу — і за се єму тепер така руска подяка, що люди без найменшої заслуги за собою осьмілюють ся зневажати єго. І то іменно чим менше котрий чоловік має право обзивати ся, не маючи за собою нїякої роботи для загалу, тим більше горлає він, кривить ся, зневажає. Таким людям у инших народів просто уста замикають, але дуже делїкатно....

Вахнянин, яко рішучий народовець, належить з давна до тих людий, котрі на ласку у наших москалів не можуть собі заслужити. Адже то він разом з иншими заложив „Просьвіту" і був одним з тих, що в Галичині збудили руско-україньский рух! До недавна був він у нас найсимпатичнійшою особою, бо без него не остало ся жадне письмо, жадне товариство, не відбула ся жадна манїфестация народна. Він сьміло виступав на вічах, хоч не один инший професор того не вчинив би страха ради; він був і єсть щирим патріотом-народовцем і при своїй роботі певно не має на думці ні московского, ні польского народу; але ми перенявши від москвофілів їх льоґіку, тактику і оружє, без застанови кидаємо ся на чоловіка, підозріваємо всякий єго учинок, щирість пересьвідчень, забуваємо єго давні і теперішні заслуги, бо.... бо так чинять москвофили.... Не один кричить лиш для того, щоби себе вивисшити, коли иншого способу не має.

(Конець буде.)

Перегляд полїтичний.

Мінїстром для справ заграничних іменований ґр. Аґенор Ґолуховский. Відручне письмо цісарске покликуюче єго на сю посаду звучить: „Любий ґрафе Ґолуховский! Іменую Вас моїм мінїстром дому і справ заграничних, поручаю Вам провід у спільній раді мінїстрів і уділяю Вам рівночасно достоїнства тайного радника з увільненєм від такси". Ґр. Ґолуховский зложив ще в суботу перед полуднем присягу на спільного мінїстра для справ заграничних австро-угорскої монархії.

З Відня доносять, що іменованє ґр. Ґолуховского мінїстром для справ заграничних не можна нїяк уважати за сатисфакцию для Угорщини, як стараютъ ся представити орґани угорскої лїберальної партиї. Sonn- u. Montags-Ztg. доказує, що Мадяри конче хотїли, щоби мінїстром для справ заграничних став знову Мадяр, а іменно мінїстер Каляй. Pest. Lloyd головний орґан лїберальної партиї угорскої доказує знов, що ґр. Ґолуховский буде міг зовсім добре вийти з Угорщиною, скоро згодить ся на їх пониманє §. 8 австро-угорскої угоди, надаючої Угорщинї вплив на справи заграничні. Та-ж сама ґазета доносить, що ґр. Ґолуховский не єсть ярим клерикалом, але за то сильним консерватистом.

З Риму доносять, що уступленє ґр. Кальнокого зробило там велике враженє і що становище нунция у Відни монс. Алїярдіого єсть сильно захитане.

Палата послів ухвалила дальші параґрафи реформи податкової а іменно §§. 169 до 171. При сїй нагоді заявив репрезентант правительства, що в справі оподаткованя духовеньства бере ся мінїмум екзистенциї і анї духовеньство анї офіцири резервові не будуть покривджені.

Nordd. Allg. Ztg. пише, що уступленє ґр. Кальнокого не дає причини до обави о будучність, позаяк суть всякі підстави вірити випробованим змаганям і полїтичній мудрости Є. Вел. Цїсаря Франц Йосифа. Традициї заграничної полїтики австрийскої не змінять ся в нічім, позаяк криза настала з причин виключно внутрішної полїтики, специяльно же відносини до Німеччини зовсім тут в гру не входять.

В послїдних часах появляли ся вісти повтаряні за деякими болгарскими ґазетами, що цар принимав на адиенциї звістного болгарского аґітатора Драґана Цанкова і з сеї причини роблено всїлякі комбінациї. Тепер же дістала Pol. Corr. допись з Петербурга, котра рішучо тому заперечує мов би цар принимав Цанкова.

З Софії доносять, що там з тамошної ґімназиї виключенс всїх тих студентів, котрі в день 1 мая, яко сьвята робітничого не прийшли до школи.

Новинки.

Львів дня 20 мая 1895.

— **Іменованя.** П. Мінїстер рільництва іменував асистента лїсництва Стан. Щенсцїкевича управителем лїсів скарбових, а елева лїсництва Мих. Янечка асистентом лїсництва.

— **Перенесеня.** П. Мінїстер рільництва перенїс управителя лїсів і дібр скарбових Стефана Ціпсера з Старого Санча до Рахини.

— **Ц. к. краєва Рада шкільна** ухвалила на засїданю з дня 15 с. м.: 1) Затвердити вибір о. Конст. Гукевича на заступника предсїдателя ц. к. окружної Ради шкільної в Добромили і вибір Володисл. Лисовского на відпоручника Ради повітової в Надвірній; 2) визначити на другого представителя учительства до ц. к. окружної Ради шкільної в Грибові Йосифа Табо, старшого учителя 5-клясової школи народної в Грибові; 3) затвердити в учительстві Володисл. Боярского в ґімназиї в Перемишли; 4) зорґанїзувати одноклясову школу народну в Бриню станіславівского

прийшла аж до дверий і я зі страху відскочив. Але по хвили я знов вернув і побачив....

— Ну, і що побачив?

— Побачив, як стояла коло вікна, притулила три рази пальці до уст і махала крізь вікно руками, немов би говорила з місяцем, з звіздами, або з духами, а відтак замкнула поволи сля вікно, спустила легонько заслону і зробило ся темно, так, що я вже нїчого не бачив. Але....

— Але?...

— Але я кажу, що з нею не добре! — Она мусїла зійти з розуму.

— Гм, гм, — сказав доктор, похитуючи головою — о, то з нею справді вже гірше, як я гадав — богато гірше. А нинї, тепер, — де она тепер?

— Пішла до огорода. Щось єї тепер так тягне до огорода — тай не диво, всї такі люди мають наклін до самітности.

— Иди за нею, Іване! Иди за нею до огорода — чейже не зробить собі нїчого злого в огородї. — Чи була порядно одїта як ішла до огорода, чи нї — розумієш?

— Цїлком! — В тім то й дїло. Цїлком порядно і делїкатно, обичайно одїла ся. А хто ж, що має здорові глузди убирає ся так чисто на прохід до огорода, пане докторе? Отже в тім і дїло!...

— Иди за нею, Іване! Уважай, що она робить в огородї і донеси менї — і то зараз, иди скоро — розумієш?

І Васько пішов. З початку війшов відважно і бундючно до огорода, там де були грядки з всїлякими гарними цьвітами, що їх Софійка садила. Але єї там не було. Однако чим дальше запускав ся Васько в сад, тим більше стали на него находити різні гадки. Там, де росли акациї і починав ся старий, зарослий живопліт, було темно і якось неприятно; тут росли найрізнійші корчі з білим, жовтим і червоним цьвітом і розростали ся так, як їм сподобалось, бо нїхто їх в тім не спиняв. Про сей огород нїхто не дбав звиж 20 лїт, так само як о мешканє небіжки Софійчиної матери, бо доктор, помимо частих просьб Софійки, не дав ся нїяк наклонити до того, щоби видати коли який гріш на упорядкованє огорода. Звідси зайшов Васько в соснину, куди вела лише одна вузонька стежка попри чорний, глубокий, зарослий тростиною ставок, через старий, спорохнїлий і хиткий місток без поруча. Васькови стало вїяково. Він боязко оглядав ся на всї сторони і єму прийшло на гадку, що она таки зробила собі щось злого і десь лежить закровавлена в траві, або що вискакує зза якогось дерева блїда, з розпущеним волосєм, так, як він її вчера бачив при сьвітлї місяця, та що чіпаєсь єго. А до того заносило чимсь таким вогким, стухлим, немов трупом. Він хотїв собі засвистати якусь піспоньку, як нераз любив се робити для розривки, але не міг; єго уста були цїлком сухі і не складали ся. Мороз по нїм перейшов. Він ішов скоро стежкою і нагле опинив ся перед альтаною, що запущена і напів розвалена стояла тут з повибиваними шибами самітно між зеленими ялицями і смереками. Помимо свого страху був Васько все таки цїкавий: єсли ти зайшов аж сюди, гадав він, то заглянь і до альтанки, може бодай тут сидить Софійка. І поволи та обережно отворив він двері.

Завіси заскрипіли, немов би сердились на вілізливого гостя. Але Васько пєгадав собі: скрипи, кілько хочеш, я все таки маю силу, а сила старша як право. Він отвирав двері чимраз ширше і заглянув до середини — але нараз відскочив назад немов би єго хто довбнею по голові ударив — в серединї сидїла Софійка! — Она сидїла посеред альтани, мала на собі червоний як грань плащ, вишиваний золотими звіздами, на розпущених волосях блистїла золота корона а в руцї тримала довженний меч. В тім — о, Боже! — глянула она него своїми ясними, синими очима, скочила з крісла і підоймила на него руку з мечем! Васько страшенно перепудив ся, крикнув несвоїм голосом і став утїкати що мав сили через огород, через подвірє, аж вбіг до комнати, де сидїв доктор і упав на найблизше крісло напів мертвий від страху. Майже непритомний сидїв так в кріслї і не міг вимовити нї одного слова.

— Що тобі, Іване, — крикнув доктор насуваючи собі очицї на чоло та обертаючись від свого хруща, над котрим все ще сидїв з ножом — Що тобі? — Що стало ся?

— Ой, она — она — Софійка — тепер вже пропало, тепер вже всьо чисто пропало! — сьміяв ся Іван на цїле горло.

— Софійка? — Та говори-ж! — Що з нею? Я хочу знати! — Розумієш?

— Цїлком, цїлком! — усьміхав ся Васько, глубоко віддихаючи. — Я був в огородї, глядав єї як якої голки, — в огородї, всюди, над ставом, в соснинї — не було єї — приходжу до альтани — двері отверті — заглядаю — она сидить — в червонім плащі, як рак, золота корона в волосю — а як мене увидїла, скочила і піднесла на мене меч, на мене, на старого чоловіка меч підняла і махає ним і махає, аж я утїк. — Се стало ся в однїй хвили!

— А она-ж, Софійка?

— В альтанї, кажу, але одуріла — меч піднимати на мене, на старця! — Оно-ж ясне як сонце, що одуріла!

Доктор кинув скоро хруща і побільшаюче скло на стіл і зірвавшись взяв палицю і капелюх.

— Ходи зі мною, Іване, ти щось не до ладу говориш. — Ти сам війшов з розуму — я хочу єї побачити.

Сказавши се вийшов, а Васько боязко поступав за ним.

— Пане докторе, пане докторе! Змилуйте ся — не ідїть — она піднесе меч і на вас — она божевільна!

— Не плети дурниць, хто знає, що ти бачив.

— Я-ж кажу: бачив як на мене махала мечем. О, Боже! Не ідїть — бо — она і вам таке зробить!

Але доктор не слухав. Він ішов скоро на-

повіта від 1 вересня 1895 р.; 5) перемінити від 1 вересня 1895 школи народні: 1-клясову в Полянції великій на триклясову, 2-клясову в Ладичині на триклясову і 2-клясову в Бероздівцях на чотиро-клясову; 6) приймити до відомости справоздане ц. к. краевого інспектора шкільного з люстрациї ґімназиї в Новім Санчи.

— **Учителями народних шкіл** іменовані: Ігн. Угорницкий в Підлужи, Вас. Мищишин в Зміевисках, Ів. Черманик в Пужниках, Стан. Стшешиньский управителем 2-клясової школи в Демни вижвій коло Сколього, Фр. Бобиньский управителем 2-клясової школи в Гостові, Стап. Кноп управителем 2-клясової школи в Завалові, Вартол. Фур так управителем 2-клясової школи в Борках великих, Ант. Качмарский учителем в Загірю, Теоф. Хехлиньский в Родатичах.

— **Є. Е. п. Намістник** ґр. Казим. Бадені виїхав в суботу рано до Коломиї і оглянув тамошні фахові школи. Вечером того самого дня повернув п. Намістник до Львова.

— **Презенту** на опорожнену греко-кат. парохію в Шешорах цісарского надання, уділило ц. к. Намістництво о. Іванови Білоусови, дотеперішному пароховн в Білоберізці.

— **Впреосьв. Митрополит Сильвестер Сембратович** виїхав в пятницю до Унева, звідки вибере ся дня 22-го мая на канонїчну візитацию олеського деканата.

— **Порядок архієрейскої візити канонїчної олеського деканата.** Впреосьв. Митрополит приїздить дня 22 мая по полудни до Утїшкова. Слїдуючого дня, 23 го мая, відбуде ся посьвящене церкви в Стронибабах, філії парохії Утїшкова. Відтак слїдують: 24-го Пітричі, 25-го Бужок, 26-го Білий Камінь, 27-го Підлисе-Закомар, 28 го Ожидів-Гумниска, 29-го Боложинів, 30-го Соколівка, 31-го Переволочна, 1-го червня Чаниж, 2-го Топорів, 3-го Невичі, 4-го Станиславчик, 5-го Туре, 6-го Ражнів, 7-го Заболотці, 8-го Чехи, 9-го Цішки, 10 го Кути, 11-го Олесько, 12-го Підгірці, а 13-го червня Сасів. Цїла візита канонїчна потреває пад три тиждні.

— **Зміна ґарнізонів.** З Будапешту доносять, що по сегорічних великих маневрах має бути перенесений до Львова 12 полк гузарів, котрий тепер стоїть залогою в Дендеш на Угорщинї.

— **Огнї.** В четвер сего тиждня вибух в Лїшни повіта дрогобицкого о годині $11^1/_2$ в полудне огонь з неосторожности в коршмі і погоріло по-над 20 господарств, а що ще сумнїйше, в огни згоріло пятеро людий: три мужчини і дві женщини, ратуючи свое майно. А треба знати, що підчас пожежі лютувала сильна буря. — В Білій коло Чорткова згоріло дня 16 с. м. в пів годины при легкім вітрі 5 загород а 16 будинків господарских заможнїйших селян. З погорільців нїхто не був обезпечений. Причина огню була така: Жінка господаря Івана Маґеґи від довшого часу жила з мужем в незгоді і все відгрожувалась, що „вирихтує“ его. Нещастного дня, посваривши ся з чоловіком, вилізла на під, підпалила стріху, а сама втїкла в поле. — В Добротворі коло Камінки струмилової згоріло в ринку 20 домів. Причиною огню, як оповідають собі люди, має бути один жид, котрий вибираючись до Америки, умисне підложив огонь. — Про огонь в Комарні доносять, що пожежа тревала там два дни. Згоріло загалом 150 домів, з котрих лише 5 було обезпечених. Тисяч і двіста осіб остало без даху і хлїба. Шкода виносить 200.000 зр. — Российске місто Бресть литовский вигоріло сими днями цїлковито. В огни стратило житє 30 людий.

— **Електричне осьвітленє в Перемишли.** Тамошна рада міска ухвалила завести електричне сьвітло і поручила маґістратови, щоби на основі оферти фірми Барбріх заключив умову о заведене електричного сьвітла в Перемишли з фірмою Барбріх, Сіменс і Гальске.

— **Российского консуля у Львові обікрали** якісь невислїджені злодії в ночи з пятниці на суботу. Злодії забрали переважно столове срібло вартости 130 зр., а до огнетревалої каси, до котрої, як вказують слїди долота, також добирали ся, не могли добутись. Кілька підозрілих о сю крадїж осіб арештовано, однако при ревізиї в їх мешканю не найдено нїчого.

— **Дорогі льви.** Перед цісарскою палатою в Пекінї стоять вже від непамятних часів два золоті льви, котрих вартість оцїнюють на міліони, бо оба вилиті з щирого золота. Коли в роцї 1860 анґлійско-француска армія наблизила ся до Пекіна, помалювали хитрі Хінцї золоті льви на сїро, так, що Европейцї не звернули на них вїякої уваги, бо гадали, що се фіґури з бронзу. Тепер, в часї хіньско-япаньскої війни, коли заходила небезпечність, що Японцї займуть Пекін, перенесено львів в безпечне місце і аж по заключеню договору поставлено їх на приказ хіньского цїсаря на давне місце.

— **Оголошеня на хмарах.** Перший раз появили ся оголошеня на хмарах на виставі в Чікаґо. На даху одного великого будинку виставового, на висотї 30 сяжнїв від землї, уставлено великий рефлектор системи Манґена, з котрого падало дуже ясне сьвітло від луку Вольти. В напрямі проміня уміщено грубий картон, на котрім були повирізувані всякі знаки. Сьвітло електричне, переходячи через вирізки, переносило знаки в дуже великих розмірах на темне тло нічних хмар. Таким способом можна було бачити ті оголошеня дуже далеко. Адміністрация вистави, коли небо було похмарене, оголошувала що вечера таким способом число гостий на виставі і всякі фрази та малюнки і тим безмірно забавляла мешканців Чікаґа та околицї. По замкненю вистави перевезено апарат „оголошень на небозводї“ до Ню-Йорку і уміщено на даху великого будинку, в котрім містить ся редакция і друкарня часописи New-York World. Прилад той показує всякі оголошеня і реклями на небозводї обертаючись на різні сторони. Коли хмар нема на небі, то обходять ся і без них: пускають велику бомбу в воздух, тая пукаючи видає таку скількість диму, що він заступає хмару. Розуміесь, такі оголошеня на небі дуже дорогі. В остатних часах завязало ся в Парижи товариство таких оголошень на небозводї.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Будапешт 20 мая. На конференциї лїберальної партиї заповів президент міністрів на нинї відповідь на інтерпеляцию послів Гелфіого і Уґрона. Міністер покличе ся просто лиш на факти і скаже, що держить ся кріпко проґрами на підставі котрої обняв веденє діл і старає ся з цїлою рішучостию надати засадам, які містять ся в церковно-полїтичних законах, повного значіня. Правительство старає ся непохитно на основі угоди вести внутрішні справи Угорщини дорогою поступу, а тими засадами буде руководити ся також і в справах заграничних, та числить на успіх, скоро лиш партия лїберальна буде его з повним довірєм підпирати.

Париж 20 мая. Полїция поздирала пляками з портретом кн. Орлеаньского і підписом: „Нехай жиє кн. Орлеаньский!“ При тім арештовано кількох людий, що налїплювали ті плякати.

Рим 20 мая. Настоятель француской місиї оо. Лазаристів в Геррарі, містї в краю приширяючім до Абесинії протестує против підпираня российских місіонарів в Абесинії французским правительством.

Фльоренция 20 мая. Вчера вечером було тут сильне землетрясенє. Найбільше потерпіли сусїдні місцевости, де завалило ся богато домів і богато людий покалїчило ся, а 5 людий погибло. В самій Фльоренциї есть богато домів ушкоджених. Землетрясенє далось також почути в Ареццо, Сиенї, Пяченцї, Больонї і Пармі.

Надіслане.

перед, а Васько підбігав за ним, отираючи червоною хустиною піт з лиця.

Они прийшли до дверий альтани і стали наслухувати. Алей докторови було трохи нїяково. Васько стояв напів відвернений від дверий, готовий кождої хвилї утїкати, скоро лише побачив би Софійку з мечем. Доктор взяв за клямку і поволи отвирав двері. Завіси заскрипїли. Він отворив більше і осторожно заглянув до середини. Нїчого анї не ворухнулось; тодї розтворив він двері на остїж і став на порозї — нїчого! Війшов до альтани — не було нїкого.

— Іване! — обізвав ся до свого помічника — тут нема нїкого — розумієш?

— Цїлком — усьміхнув ся Васько, що між тим також війшов до середини і з зачудованем оглядав ся довкола себе. — Таки нема нїкого, отже здаеть ся що й Софійки нема!

І дїйстно не було в альтанї нїкого а майже й нїчого, з виїмкою старої лавки в кутї і крісла, що стояло посерединї. Впрочім валяло ся по земли кілька жовтих зісхлих листків та кілька тичок і зломаний джаґан. — Однаковї! — На земли лежить ще кусник якогось листу, цїлком сьвіжий; папір з одного боку чистий, а з другого записаний. Доктор підоймив его, розвинув і голосно прочитав отсї слова:

„— — з цїлого серця тїшити ся, моя дорога Софійко, если Ти прийдеш до мене і приймy Тебе з отвертими раменами. Тож спіши до любячої Тебе з цїлого серця і дожидаючої матери.

Л. М.

Л. д. 21 липня 1884“.

Доктор видивив ся на Васька, а Васько на него.

— Що се значить? — Она має від мене відійти — хоче відійти — до своеї матери? — Хто еї мати? Іване — розумієш?

— Цїлком! — усьміхав ся Васько, похитуючи головою, — сего не розумію!

— Але я розумію — то моя честна братова Махтова — диви, на долинї Л., то є Ляйталь, де она тепер мешкає — видиш? Она хоче менї відобрати Софійку. Хто знае, може з братовою порозумів ся який другий доктор і він хоче вимантити від мене через братову нашу недужу. Го, го! не дам, не дам за нїяку цїну! Але де она? Де она може бути? Або може ти еї не бачив, може тобі лише привиділо ся — розумієш?

— Цїлком — сьміяв ся Васько. — Але що се, адїть, пане докторе, два новісінькі оловцї, пачка з крейдкою — що се може значити?

Однако доктор не звернув на питанє Васька і на найдені оловцї нїякої уваги, лиш крикнув:

— Я тому перешкоджу, она не може відійти від мене, я мушу еї лїчити, еї секционувати, як она умре! Ходи! я подумаю над тим — се не може бути!

Сказавши се пішов скоро до дому, а Васько усьміхаючись пустив ся за ним.

На другий день встав доктор дуже рано; він був неспокійний і розсїяний. Книжки і его учена розвідка дармо на него ждали. Перо стояло аж до ручки замочене в каламари, а хрущ запятий на шпильцї тріпотав крилами і витягав ноги, та немов роздумував, що з ним дальше буде. Побільшаючі скла лежали довкола порозкидані і глядїли своїми великими очима та побільшували всї предмети, лише на те, щоби так як гипохондри гризти ся, що всьо довкруги них таке велике, а они такі маленькі. Доктор в довгім сивім кафтанї бігав поміж шафи і полицї і підсунувши очицї високо на чоло, ставав то перед одним то перед другим звірятем і вдивляв ся в них, але без думки і цїкавости. Вкінци — вкінци прийшов Васько і приніс сьвяточне одїне, блискучі чоботи, капелюх та лїску і доктор став зараз одягатись.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

Стация зелїзницї
Мушина-Криниця
з Кракова 8 *год.*
зї Львова 12 „
з Пешту 12 „

Ц. к. ЗАВЕДЕНЄ ЗДРОЄВЕ

Криниця (в Галичинї)

Найзасібнїйша щава зелїзиста.

В місци:
почта *три рази денно,*
телєграф, аптика.

Положенє гірске в Карпатах 590 метрів над пов. моря. Від стациї зелїзничої година дороги битої, добре утриманої.

Средства лїчницї: клїмат підальпейский, купелї зелїзисті, засібні в вільний квас углевий, огріванї методою Шварца (в р. 1894 видано їх 40.000).

Купелї боровінові, парою огріванї (в р. 1894 видано їх 16 500)

Купелї ґазові: з чистого квасу углевого.

Ц. к. заведенє гидропатичне: під проводом специялїста Дра Г. Еберса (в р. 1894 видано 28.000 процедур гидропатичних).

Питє від мінеральних місцевих і заграничних, **Жентиця, кефір, ґімнастика лїчнича. Купелї річні і спадові.**

Лїкар здроєвий Др Л Копфф цїлий сезон стало ординуючий. Надто 14 лїкарів вільно практикуючих.

Проходи. Дуже великий парк смерековий знаменито удержуваний. Близші і дальші прогулки в чудові Карпати.

Уряджене для ріжних гриї товарискиих (крокет, Lawn tenuis і т. п.).

Помешканя. Більше як 1500 покоїв з комфортом умебльованих, з комплетною постелею, услугою, дзвінками електричними, печами і т. д.

Костел католицкий і церков. Величавий **дім здроєвий,** кілька реставраций, кілька пансіонатів приватних, молочарнї, цукорнї.

Музика здроєва під проводом А. Вроньского під **21 мая.** Сталий **театр,** концерта.

Заведенє фотоґрафічне „Мария“ зі Львова. Читальня дневників і випожичальня книжок.

Фреквенция в р. 1894 4650 осіб.

Сезон від 15 мая до 30 вересня.

В Маю, Червню і Вересню цїни купелей, помешкань і страв в головній реставрациї знижені.

Розсилка води мінеральної від Цвїтня до Падолиста, склади у всїх більших містах в краю і за границею.

В місяци липни и серпни убогим жадні пільги, як увільненє від такс здроєвих і т. п. удїлені не будуть.

На жаданє удїляє обяснень 36

Ц. к. Заряд здроєвий в Криницї.

Бюро дневників і оголошень

Л. ПЛЬОНА

у Львові

улиця Кароля Людвика ч. 9.

приймає

абонамент на всї дневники

по цїнах оригінальних.

Бюро оголошень і дневників

приймає

ОГОЛОШЕНЯ

до всїх дневників

по цїнах ориґінальних.

До

Народної Часописи, Ґазети Львівскої і „Przegląd-у“

може лише се бюро анонси приймати.

С. Кельсен у Відни

поручає

Кльосети з перепливом води і без того. — Рури кльосетові. — Каналові насади з патентовим замкненем. — Збірники на воду. — Комплєтні уряджения купелеві. — Вентилятори. — Прибори до водотягів, як також рури лянї і кованї. — Помпи, фонтани і всякі арматури.

Заступники для ГАЛИЧИНИ і БУКОВИНИ

Львів ГАМЕЛЬ і ФАЙГЕЛЬ Коперніка 21.

На жаданє висилає ся катальоґи.

ВІДЕНЬСКА ФАБРИКА АМАЛІЇ

поручає

найновійше патентоване начинє кухонне з вні ґальванїчно нікльоване, у внутрі повлечене чистою і дуже тревалою емалїєю.

До набутя у Івана Шумана у Львові

площа Бернардиньска і у всїх більших торговлях зелїза.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.